

SZELES Judit

Kibontogatni

Kibontogatni, mint a szaloncukrot,
vagy mint a pipacs a piros szirmait,
az összegubancolódott cérnát,
nem egyszerű, egyre nehezebb lesz,
ahogy az idő telik, és egyre messzebb
kerül az ember a szaloncukortól, pipacstól
vagy a piros cérnától, vezérfonaltól.
Végtelen türelem kell a megöregedéshez,
hogy képesek legyünk csendben ülni,
nem csinálni semmit, csak gondolni,
hogy valamit bogozunk, bontogatunk,
ahogy az emlékek akaratlanul is
előjönnek az ücsörgés közben,
ellenállunk, többé nem reagálunk,
a gondolatok, mint vendégek,
egy darabig maradnak, aztán
szépen hazamennek aludni.

Tabu

„tabu: tárgy, élőlény vagy fogalom megemlítésére vagy érintésére vonatkozó tilalom”

Láttam már szacharóz strandot,
és vizet, ami nagyon kék volt,
majdnem azúr. És álltam
már hegy tetején, izzadtan.
Vérzett a szívem a sebész kezében,
majdnem meghaltam érted.
Kisodródott a partra sok
narancssárga medúza.

Láttam már rozsdavörös gumitömítőt,
nem vértől, vastól vereset.
Éreztem katétert pulzálni
a vesemedencében.
Jártam veled az erdőt gumicsizmában,
és futottunk, patak mentén,
veszélytől kipirosodott arccal
benne a hideg viharban.

Láttam nagyon sok nagy
és fehér hajót. Kis halak
raját, ragyogó uszonyokkal.
Láttam és szagoltam
száznegyvenöt macskát
Ernest Hemingway
floridai rezidenciájában.

De hiába láttam, szagoltam,
éreztem, érintettem meg,
vagy véltem érteni.
Az kell, amit nem szabad,
amit nem lehet,
amit nem dobott fel
még az úgynevezett képzelet.